

Verslag marathon en 100km Torhout

20 juni 2003

Even een schets van een toch **uniek exemplaar**. Inderdaad onze Italiaanse Belg of onze Belgische Italiaan genaamd Michele Loprete (**'t is Mikele**), leeftijd eeuwig jong maar eigenlijk juist veteraan 1. Een vedette, in de meest verscheidene sporten (??) die hij uitoefent, een crack in karting, waarbij hij recent de 24 uren van Ronse won en de 6 uren van Frasnes alsook crack in afstandslopen zonder er speciaal voor te trainen of zich iets (??) te onthouden.

In de marathon van Torhout wou hij een knappe prestatie neerzetten. Het streefdoel was beter te doen dan de 3u08 die hij onlangs in Rotterdam had gelopen. Met slechts enkele wedstrijden en enkele goede duurlopen Ronse-Oudenaarde + aansluiting met onze training de woensdag goed voor toch een 33-tal km stond onze vedette klaar om de klus te klaren. Inderdaad met tijden die hij de laatste wedstrijden liep was ik er sterk van overtuigd dat dit best realiseerbaar was. Immers reeds voor Rotterdam had hij de marathon van Gent gehaald in 3u20 zonder voorbereiding, de 20km van Brussel legde hij af in 1u20 en de 10km van Gent in 35 min. Al bij al knappe prestaties.

En daar stonden we dan die vrijdag op de start te wachten. Wij, zijnde: An, Boudewijn, Marc met de bril en ikzelf voor de **10km**; dan Marc met de baard en onze vedette Michele voor de **marathon** en de kleine Marc (groot in daden) voor de **100km (amaaai)**. Iedereen vertrok op zijn eigen tempo, de één al wat rapper of trager dan de ander, maar iedereen met een bepaalde tijd voor ogen. De atleten van de 10km waren tevreden over hun prestaties. Ze deden er respectievelijk 48.40, 41.21, 44.06, en 48.27 over.

Terwijl de laatsten van onze 10km groep aankwamen was Boudewijn al klaar om Johan met de fiets te vervoegen om zo samen onze vedette naar zijn besttijd te loodsen. Deze was als een pijl uit een boog vertrokken. Ongelooflijk zei Johan na 30km tegen Michele: "Met zo'n tussentijd van 2u02 ga je de pannen van het dak lopen". Gelukkig voor die pannen, want kort daarna brak de veer of de staart van onze atleet, kreeg heuppijn en liep op km 32 aan een tempo van Ignace ("Torhout zien en sterven" lachte hij nog) maar deed voort onder impuls van Johan die hem opjutte met Marc en van wie hij de fiets NIET mocht gebruiken, foei Johan. Op km 32 was dit tempo al veranderd naar snelwandelen maar de gedachte van Marc die na hem liep en hoeveel de kleine Marc wel niet moest verduren deden hem op de tanden bijten en de vermoeidheid (na een dagtaak van 5u 's morgens) vergeten en liep "getraag" verder om toch nog met een puike 3u16 te eindigen, maar mentaal kapot.

En ja hoe was het met Marc gesteld? Wel die liep ook zijn beste marathon niet, na een eerste grote sanitaire stop op km 30 kreeg hij een inzinking en viel ook op het beruchte Ignace-tempo terug, een tweede sanitaire stop met grassprietjes bracht geen soelaas, echter na een derde stop kregen de benen er weer zin in, de overtollige ballast was immers weggevallen en hij eindigde toch nog knap maar volledig uitgeput in 3u33.

Terwijl we allang in de zaal zaten en de verloren gegane energie rijkelijk met drank en frieten (het ideale voedsel voor de topatleet en zeker ne Leffe of drie voor het moreel) hadden bijgetankt spraken we onze bewondering uit over ons klein Marcske (het was toen al 2u 's ochtends) die al zes uren onderweg was en nog niet aan het eind van z'n Latijn. Hij eindigde de 100 in een sterke tijd van 9u29, tweede in zijn categorie maar toen waren we al in dromenland. En die ene droom ging over *en toch loop ik ooit de marathon in 3 uren*, en ik droomde *hij doet het nog eens ooit*.

Luc Vanrumbeke